

ὁ Βάχαρ, εἶπε, σὺ λοιπὸν ἡσὺ ὁ ξένος μου ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον οἱ σκληροὶ ὑπηρεταὶ μου παρὰ μικρὸν ἤθελον ἀποκλείσει ἐξω τοῦ οἴκου μου; καὶ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν μόνον εἰσέτι διατηρούμενον κειμήλιον, τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος δακτύλιον. Ἀνεγνωρίσθη ἀμέσως ὑπὸ τοῦ γέροντος, τὸν ἡσπάζοντο ὅλοι οἱ οἰκεῖοι ὡς ἀρχαῖόν τινα φίλον, θαυμάζοντες τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ξένον, ὅστις μέγας καὶ αὐτὸς ὢν ποτε ἐφιλοξένισε τὸν εἰς τὴν πτωχείαν κεκυρμένον πλουσιώτατον Σέχαν.

Ἀρίνομεν ἡμεῖς τὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς αὐτοῦ διατριβῆς τοῦ ἀναγνωρισθέντος φίλου χαρμύσυνα, τὰ ὅποια ἕκαστος δύναται νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν τοῦ γεροντοῦ, ἐκεῖνου καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ μέλη.

Μετὰ ἓνα δὲ μῆνα ἐπηνήρχετο ὁ ξένος εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὰ τέκνα του πολὺ ἔτι πλουσιώτερος, ἢ ἄλλοτε ποτε, πεισθεὶς ἔτι μᾶλλον, ὅτι ἡ εὐεργεσία καὶ ἡ εὐποιΐα δὲν μένουσιν ἀπλήρωτοι, καὶ ὅτι πολλάκις καὶ ὑπὸ πιναρὰ ἱμάτια κρύπτεται εὐγένεια.

Γ Ε Ω Ρ Γ (Α .

Ὁ ἄνθρωπος πρὶν ἀποβλέψῃ εἰς μεγαλητέρας ἐλπίδας, πρέπει πρῶτον νὰ προβλέψῃ τὰ περὶ τροφῆς, ἐνδυμασίας καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐκ τούτου δὲ οἱ ἄνθρωποι ἠναγκάσθησαν νὰ τελειοποιῶσι τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, τὼν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ γεωπονικὴ, ὡς ἀμέσως ἐξαγομένη ἀπὸ τὴν πλουτοδότειρα γῆν, ἥτις εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα πηγὴ καὶ διὰ τοῦς κατὰ μέρος πολίτας καὶ διὰ τὰ ἔθνη καθόλου, ὥστε νὰ μὴ ἐξαρτῶνται ἀπ' ἄλλων· ἡ γεωργία λοιπὸν εἶναι αὐθυπόστατος πλούτου καὶ ἀναπτύξεως πηγὴ, ὁ βεβαιώτερος τῶν τυχαίων ἀνωμαλιῶν καὶ ἀνεξάρτητος πόρος. Ἡ διηνεκὴς μὲ τὴν φύσιν σφαιρακοφὴ ἀνοίγει τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ γεωργοῦ πρὸς ὅλα τὰ καλὰ οὗτος εἶναι ἐκ φύσεως μέτριος, αὐτάρκης καὶ εὐτυχὴς πανταχοῦ, ὅπου δὲν καταπίπτει αὐτὸν τὸ βῆρος τῶν ἀρχόντων. Ὁ δὲ ἄγρος, τὸν ὅποιον καλλιεργεῖ μὲ κόπους, συνδέει τὸν γεωργὸν μὲ θεσμούς, ἡδιστάτους πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ γῆν· διότι δὲν δύναται ν' ἀποσπασθῇ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, ἀλλ' εἶναι καὶ πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ καὶ ζωὴν καὶ λοιπὰ ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ δύνανται νὰ μεταφέρωνται, τὸν γεωργὸν ἡ κτῆσις αὐτῇ τὸν κωλύει· καὶ μόνον μέγαλα δυστυχήματα καὶ ἀδικήματα δύνανται νὰ τὸν ἀναγκάσωσιν εἰς μεταναστεύειν· διὰ τοῦτο καὶ οἱ σοφοὶ νομοθέται, οἱ κυρίαρχοι τῶν σοφῶν ἐθνῶν περιεβλήσαν τὴν γεωργίαν· αὐτῇ πρῶτη ἡ νόμιμος τὸν δόγμαν τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ εἰς μόναν τάξιν ἐπὶ τῆς γεωργίας στηριζόμενας πολιτείας ἐπιφαίνεται ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ εὐνομία. Εἰς τὴν Σινὰν ὁ Βασιλεὺς ἄπαξ τοῦ ἑαυτοῦ ἐπιλαμβάνεται τὸ ἄροτρον, καὶ ἡ Σίνα διὰ τοῦτο ὑπερβαίνει κατὰ τὴν πολυανθρωπίαν τὰλλα κράτη, διότι εἶναι γεωργικὴ τοιαύτη ἦτο καὶ τὸ πάλαι ἡ Αἴγυπτος· διὰ τοῦτο καὶ τὸ πλέον τοῦ ἡμῶν

τῆς Εὐρώπης εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν καλλιεργεῖαν τῶν φυτῶν· καὶ ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐδάφους εἶναι ἀρόσιμοι γαῖαι. Αὐτοῦ δὲ ἡ Γεωργία εἶναι μήτηρ τοῦ πολιτισμοῦ, ταύτην δ' ἀναπτύσσει τὸ καλλιεργήσιμον τῆς γῆς, ἔπεται ὅτι ἡ Ἀσία εἶναι ἐπιδεκτικωτέρα μεγαλητέρου πολιτισμοῦ, διότι ταύτης τὰ 5/6 εἶναι καλλιεργήσιμα, ἐνῷ τῆς Εὐρώπης μόλις τὰ 2/3.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΕΡΟΛΙΘΩΝ

Τὰ σώματα ταῦτα εἶναι μεταλλοειδοῦς ὕλης, καὶ πίπτουσι πολλάκις μὲ ἀστραπάς. Οἱ Φυσιολόγοι ἐκοπίασαν πολὺ νὰ μάθωσι πόθεν ἔρχονται τὰ τοιαῦτα σώματα, ἀλλ' ἀκόμη ἡ ἀρχὴ τῶν μένει μυστήριον. Ἄλλοι μὲν δογματίζουσιν ὡς ἀρχὴν τῶν τῆν Ἀτμοσφαῖραν· ὑποθέτουσι δηλαδή ὅτι αἱ εἰς τὴν Ἀτμοσφαῖραν, ἔμπεριεχόμεναι ὕλαι συνέρχονται δι' ἡλεκτρισμοῦ, καὶ καταπίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄλλοι δὲ δογματίζουν, ὅτι εἶναι γεννήματα κοσμικῆς καταγωγῆς· καθὼς δηλαδή ἐγεννήθησαν ἡ Γῆ καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται, οὕτω καὶ οἱ αερόλιθοι, πλανώμενοι εἰς τὸ οὐράνιον διάστημα μετὰ μεγίστης ταχύτητος, διὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐπενέργειαν τῶν πλανητῶν, καὶ καταπίπτοντες ἐπὶ τῆς Γῆς, ὅταν ταύτης ἡ ἐπενέργεια ὑπερισχύσῃ. Ἄλλοι δὲ πάλιν λέγουσιν, ὅτι εἶναι συντρίμματα ὀρέων Ἡφαιστειῶν, τῆς γῆς ἢ τῆς Σελήνης ἀπεκσφενδονιζόμενα εἰς μεγάλα ὕψη καὶ ἀποστάσεις, καὶ καταπίπτοντα τέλος ἐπὶ τῆς Γῆς μετὰ πολλὰς περὶ αὐτὴν περιστροφάς.

Ἡ κατάπτωσης τῶν αερόλιθων οὐδὲ πολὺ συχνὴ εἶναι, οὐδὲ πολὺ σπανία. Ἐμέτρησαν οἱ Φυσιολόγοι ὀγδοήκοντα περίπου καταπεσόντας εἰς διοφόρους τόπους, ἐντὶς τριάκοντα ἐτῶν.

Εἰς πολλοὺς τόπους εὐρίσκονται λίθοι μεμονωμένοι ἔχοντες τὴν αὐτῆν ἀερόλιθων χημικὴν σύνθεσιν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν. Τοῦτο βεβαιοῦσιν οἱ Φυσιολόγοι, μαρτυροῦσι δὲ καὶ οἱ κάτοικοι τῶν τόπων, ὅπου εὐρίσκονται οἱ τοιοῦτοι λίθοι· παράδειγμα δὲ φέρουσι τὸν σίδηρον τῆς Σιδηρίας (fer de palbas).

Οἱ αερόλιθοι οὗτοι πολλάκις ἐξ ἀγνώστων αἰτιῶν πίπτουσιν εἰς κονιορτὸν ἀμμόωδη καὶ στακτιώδη ξηρὸν ἢ ὑγρὸν, καὶ πολλάκις ἐρυθρὸν. Τὴν 5 Νοεμβρίου τοῦ 1819 ἔπεσεν ἐκ Ὀλλανδίας βροχὴ ἐρυθρὰ, τοῦ ὁποίου φαινομένου αἰτίαν ὑποθέτουσιν οἱ Φυσιολόγοι τὰ ἐνυπάρχοντα ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἑναιμα ζωῶν, καὶ τὰ ἐν ταῖς λίμναις ἀνυψούμενα διὰ τῶν σιφώνων ἐν τῇ Ἀτμοσφαίρᾳ. Εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν ἀναφέρεται ὅτι τὴν 5 ἢ 6 Νοεμβρίου (472 μ. χ.) παρὰ τὸ Βυζάντιον ἔπεσε μεγίστη ποσότης μέλανος κονιορτοῦ, ὅτε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο καταπύρινος· ὁ δὲ Κεσσαρεὺς Προκόπιος, καὶ ὡς καὶ ὁ Μάρκελλος ἀποδίδουσι τοῦτο εἰς ἐκρήξιν τοῦ Βισουθίου. Καὶ ἴσως ἡ ὑπόθεσις τούτων δὲν εἶναι ἀπίθανος, ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν ὅμοιον συμβῆναι κατὰ τὸ 1792

εις τὸ Περού. Διότι τότε καὶ ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰ φώ-
τος, καὶ οἱ κάτοικοι ἤκουσαν βροντὰς ἐκρήσεων.

ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΚΕΡΑΥΝΩΣΙΣ.

Ἐπὶ μιᾷ κορυφῇ τῶν Ἀλπεων κεῖται χωρίον ἐκ δε-
κατεσσάρων οἰκιῶν καὶ μιᾷ ἐκκλησίας *Chapelle* κα-
λούμενον. Περί τὴν 10 1/2 ὥραν τοῦ 1819 ἡμέραν
κυριακὴν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου εὕρισκοντο ἐν τῷ
ναῷ· καὶ ἐνῷ νέος τις δεκαοκταετής ἀνεγίνασκε τὸν
Απόττολον ἠκούσθησαν ἔρπονται ἀλλεπαλληλοὶ, καὶ μετ'
αὐτὰς κεραυνὸς καταπεσὼν ἀνῆρσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ
Ἀναγνώστου τὸ βιβλίον, καὶ φλόξ περιζώσατα τὸ σώ-
μα του τὸν ἐσφίξεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ὅστις κατ' ἀρχὰς
ἐκραύγαζεν ὑπὸ τοῦ φόβου, ἀλλ' ἔπειτα ἐκλείσθη τὸ στό-
μαχόν του, κατέπεσε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ παρευρεθέντες
καὶ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοὶ ἐτειναχθήσαν ὅλοι ἐξω τῆς ἐκ-
κλησίας· ὁ δὲ ἱερεὺς ἐλειποθύμησε, καὶ μάλιστα τὰ πολ-
λὰ βοηθήματα ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν
ζωὴν, ἀφοῦ ἐξήμεσε πολὺ αἷμα. Ἦτο δὲ πληγωμένος
καιρίως εἰς τὸν δεξιὸν ὤμον, εἰς τοὺς δύο βραχί-
ονας, εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον, εἰς τὸν ἀριστερὸν μη-
ρὸν καὶ εἰς τὸ ἄνω χεῖλος μέχρι τῆς ρινός. Καὶ
μολονότι ἰάθησαν αἱ πληγαὶ ἐντός δύο μηνῶν, ἀλλ'
ἔμειναν παράλυτοι οἱ βραχίονες αὐτοῦ. Οἱ δὲ τοιοῦτοι
εἶναι γνωστὸν ὅτι ὑποφέρουσιν εἰς τὰς διαφόρους τῆς
Ἀτμοσφαίρας μεταβολὰς. Ὁ κεραυνὸς οὗτος ἀπέσπασεν
ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς ἑρέφους, καὶ τὸ ἔρριψεν
ἐξ ὁδοῦ μακρὰν. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε πληρωθῇ μαύρου
καὶ πυκνοῦ ἀτμοῦ, καὶ δὲν διεκρίνοντο τὰ ἀντικείμενα,
εἰμὴ διὰ τῆς λάμψεως τῶν ὑπὸ τῶν κεραυνῶν ἀνα-
φθέντων ἱματίων. Ἐφονεύθησαν δὲ ἐννέα ἄνθρωποι, καὶ
ἐπληρώθησαν ὀγδοήκοντα δύο, ὁμοίως καὶ ὅσοι κύνες
εὕρεθον παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πέντε πρόβατα καὶ
εἰς ἵππος· ὁ κεραυνὸς οὗτος ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ
κωδωνοστασίου, τὸν ὅποιον εἰναίξε δεκαεὶ μέτρα μα-
κρὰν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν εὗρον ἐμπηγμένον εἰς χι-
ραγὴν ἐράχου, ἔπειτα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ο ΔΟΥΛΟΣ Ἀλλὰ μὴν

Ὁ Διογένης Λαέρτιος διηγεῖται ὅτι ὁ φιλόσοφος Δη-
μόκριτος ὠνόμασεν ἕνα τοῦ δούλου — ἀλλὰ μὴν —
καὶ ἕνα ἄλλον ἄλλω συνδέσμῳ, θέλων ν' ἀποδείξῃ διὰ
τούτου, ὅτι ἡ ὀνοματοθεσία ἢ ὀνοματολογία εἶναι κατὰ
συνθήκην, καὶ ὄχι κατὰ φύσιν. Διότι παρὰ τοῖς πα-
λαιῶσι φιλοσόφοις πολλὴ ἐγένετο συζήτης: ἂν ἡ ὀνο-
ματοθεσία ᾖ φυσικὴ, ἔχουν διὰ νὰ ἐξηγῇ τὴν
φύσιν ἐκάστου ὀνομαζομένου, ἢ ἂν οἱ ἄνθρωποι
κατὰ κοινὴν συνθήκην ἔθεσαν τὰ ὀνόματα· καὶ μὴ
δὲ τρίτῃ τάξει φιλοσόφων ἐδόξαζεν, ὅτι εἰς μόνος ὁ πρῶ-
τος ἄνθρωπος ἔθεσεν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τὰ ὀνόματα,
τὸν ὅποιον καὶ ὀνομάζουσιν Ὀνοματοτροχὸν ἢ Ὀ-
νοματοθέτην. Ἡ γνώμη αὕτη εἰναίσιμος ἢ ἀληθεστέρα,

διότι βεβαιούται καὶ ὑπὸ τῆς θείας Γραφῆς, ἥτις ἀναφέρει,
ὅτι ὁ Ἀδὰμ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος καὶ μόνος ὀνοματοθέτης.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

*Περὶ τῆς λέξεως ΚΛΑΣΙΚΑΟΣ, καὶ διατὶ λέγεται
κλασικοί συγγραφεῖς οἱ πρὸ Χριστοῦ.*

Ὁ ἕκτος Βασιλεὺς τῆς Ρώμης Τύλλος Ὀστούλιος,
εἶχε διαίρῃ τοὺς κατοίκους τῆς Ρώμης εἰς ἑξὶ κλάσεις·
Classis λατινιστὶ ὁλοῖ κλάσις, διότι ἐκαλοῦντο εἰς συ-
νεδρίασιν [*Διονυσ. Ἀλικαρνασ.* εἰς τὰ ἀρχαῖα.] καὶ ἔ-
καστος Ρωμαῖος ἀνῆκεν εἰς μίαν αὐτῶν οἱ δὲ τῆς πρῶ-
της ἐξαίρετος, ἐλεγοντο Κλασικαὶ *Classici*. Πρῶτος ὁ
Ρωμαῖος *Aulus* *Aulus* (Ἑλ. Αὐλος) Γέλιος ὠνόμασε
τὴν λέξιν *Classicus*. Ἐλέγετο καὶ κλασικὸν ἔδαφος, καὶ
κλασικὴ γῆ καὶ κλασικὴ ἀρχαιοτης, ἡ περιέχουσα το
ἅκρως ἄνωγον. Ἐλέγετο πρὸς τοὺς τοῖς καὶ εἰς πᾶν τέλει-
ον πρᾶγμα. ὡς κλασικὸν ἀγαλμα, ὄργανον, σκεῦος, ἀγ-
γεῖον κτλ. Κλασικὸν ἔδαφος· ἐλέγετο τὸ ἐνδοξόν, ὁ-
μοίως καὶ γῆ, ὡς αἱ Ἀθῆναι κτλ. (α).

Ἐπὶ τοῦ Ἀριστάρχου Σαμοθρακίως καὶ Ἀριστοφάνους
Βυζαντινοῦ τοῦ γραμματικοῦ (150 Π. Χ.) οἱ πε-
ριώνυμοι Γραμματικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἠθέλησαν νὰ
διακρίνωσι τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν συγγραφέων, διὰ νὰ
τοὺς συνάψωσιν εἰς ἓν, καὶ νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται
οἱ μεταγενέστεροι (6). ἡ ἐκλογὴ αὕτη ὠνομάσθησαν
Ἀλεξανδρινὸς καὶ ἔταξεν ποῖοι πρέπει νὰ ὀνομαζῶνται
κλασικοὶ, δηλαδὴ οἱ πρὶν Χριστοῦ. Οἱ δὲ νεώτεροι εἰ-
σῆξαν καὶ τὸν μετὰ Χριστοῦ ἀκμάσαντα Λαυκιανόν, ὡς
γλαφυρὸν Ἀττικιστὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ἄλλον τινά. Ὁ Γα-
ζης εἰς τὸ Δ. τῆς γραμ. εἶχε τοὺς ὀνομασθεῖς ἐν δόξουσ,
καὶ Διονύσιος καὶ Πρόκλος [οὗ τινος πόνημα εἶναι ἡ χρη-
στομάθεια, βιβλίον κριτικόν, μὴ σωζόμενον] τοὺς ὀνο-
μάζουσιν κρατίστους, ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι τοὺς ὀνο-
μάζουσιν Κλασικοὺς, ἀπὸ τὸ Ἀττικόν, ὡς εἶπομεν,
Classis, ἐξ οὗ *Classicus*· καὶ ταύτην τὴν λέξιν πρῶτος
εἰσήγεν ὁ Μακαρίτης Κοραῖς καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσ-
σαν· οἱ δὲ Ρωμαῖοι μεταχειρίζοντο τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ
τῶν μαθητῶν, πρώτη κλάσις κτλ. Ὁ Διονύσιος τὴν

(α) Τινες, ἐν εἰς καὶ ὁ Καθηγητὴς Κ. Σχινᾶς, δὲν ἐγκρίνουσι τὰς
τοιούτας φράσεις.

(β) Ὡς αἰτίαν τῆς τοιαύτης κατατάξεως ἡ φιλολογία προτείνει τὴν ἐ-
ξῆς. Οἱ φιλομαεῖς Πτολεμαῖοι, θέλοντες νὰ διασωσῶσι τὰ συγγράμμα-
τα τῶν ἀρχαίων, Ἑλλήνων, τὰ ὅποια καθ' ἡμέραν ἠφανίζοντο ἐκ πολλῶν
αἰτίων, εἰ δὲ καὶ νὰ πλουτίσωσι τὴν Ἀλεξανδρινὴν Βιβλιοθήκην ἀπὸ τὰ
συγγράμματα ἐκείνων, προσέκλυον ἀραιὰς μεγάλας, ἐὰν τις ἔχων αὐ-
τὸς, ἢ ἐφ' ὧν παρ' ἄλλους, ἤθελε φέρεῖ εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐκείνην συγ-
γραμμα ἐνδὲξον τινὸς συγγραφῆς, οἶον, Ξενοφώντος, Δημοσθένους κτλ.
Τοῦτο διήγειρε τὴν κερδοσκοπίαν πολλῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης λογίων, καὶ
προσέφερον ψευδεπιγράφα ταυτὰ συγγράμματα ἢ ἰδιὰ τὸν ἢ ἄλλων
μεταγενεστέρων, καὶ ἐκ τούτου ἐκινδύνευσαν νὰ φθοῦσιν ἔλην τὴν
φιλολογίαν. διὰ νὰ ἐμπέδισον οἱ τότε ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Γραμματικοὶ τὴν
ταυτὴν κινδυνίαν, ἐσκέχθησαν καλῶς, καὶ ἐκάνονσαν τὰ διαφερὰ συγ-
γράμματα, διακρίναντες τὰ νῦνα ἀπὸ τὰ γνήσια, καὶ ὀνομάσαντες κλα-
σικοὺς συγγραφεῖς τοὺς ἀκμάσαντας πρὶν Χριστοῦ, διότι καὶ αὐτοὶ μόνοι
ἔγραψαν εἰς τὴν ἀκραιφνήστερον Ἑλληνισμὸν.